

OKUPACE ČESKOSLOVENSKA V ROCE 1968

Nám, členům olomouckého Vojenského spolku rehabilitovaných Armády České republiky, bývalým příslušníkům Československé lidové armády, kteří neváhali projevit své vlastenecké postoje a nesouhlasili s okupací naší země vojsky Varšavské smlouvy 21.8.1968, jde především o to, zachovat i budoucím generacím paměť na ta nedávná léta, která velmi podstatně ovlivnila celou naši tehdejší společnost, a zvláště pak mocenské struktury, mezi něž nepochybně patřila itehdejší ČSLA. Činíme tak právě letos při příležitosti 50. výročí oné nezapomenutelné tragické události, této okupace naší země, po níž jsme byli protiprávně výhradně z politických důvodů z armády propuštěni, následně po celou dobu tzv. normalizace spolu s našimi rodinami pronásledováni, mnozí z nás souzeni a degradováni.

Veškeré snahy o přehodnocení našich vztahů s tehdeším SSSR, nastolené obdobím tzv. Pražského jara roku 1968, sledovalo politické byro Sovětského svazu s rostoucím znepokojením a rozhodlo se tento náš obrodný proces zastavit za každou cenu. Proto se rozhodlo provést vojenský zásah, intervenci do naší země spojeneckými vojsky tehdejší Varšavské smlouvy, a to s použitím všech dostupných prostředků.

Samotného aktu okupace naší republiky, provedeného zákeřně v noci z 20. na 21. srpna 1968 vojsky Sovětského svazu, Polské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky, se zúčastnilo více než 600 000 okupantů. K provedení této operace bylo nasazeno celkem 12 tankových a 13 motostřeleckých divizí s 6300 tanky, 2000 děly a raketovými systémy. K obsazení důležitých politických, vojenských a hospodářských objektů byly z 250 dopravních letounů vysazeny dvě výsadkové divize i s jejich bojovou technikou na letištích Praha - Ruzyně a Brno.

Samotný průběh a obsazení celého našeho území zabezpečovalo v prvních dnech této náročné operace s názvem Šumava přes 550 bojových letounů, startujících z vojenských letišť rozmístěných na území NDR, PLR a MLR.

A jaké následky přinesly první dny této okupace? Rukou okupantů bylo zastřeleno anebo jinak přišlo o život v důsledku střetu s bojovou technikou okupantů 135 převážně mladých lidí, 300 občanů bylo zraněno těžce s následky po celý život, přes 500 občanů bylo zraněno lehce, 17 žen bylo brutálně znásilněno. Do zahraničí následně odešlo přes 160 000 našich občanů. Nedlouho po obsazení Československa se vojska PLR, MLR a BLR stáhla na své území, zatímco armáda Sovětského svazu si u nás vymohla status „dočasného pobytu“, během něhož přišlo o život dalších 267 osob. Celkem přišlo o život 402 občanů. Jejich jména jsou známa.

Pro naprostý nesouhlas s okupací naší země vojsky VS bylo z tehdejší ČSLA propuštěno 11558 vojáků, 2246 vojákům byla odňata nebo snížena hodnost, 643 vojákům byly odňaty řády a vyznamenání, 951 vojáků bylo souzeno tehdejšími vojenskými soudy s různými postihy. Rozpadly se mnohé rodiny. Takovou daň zaplatili příslušníci tehdejší ČSLA, kteří nezklamali.

Totalitní režim s využitím všech svých mocenských struktur, jakými byla Veřejná bezpečnost, Státní bezpečnost, Lidové milice a soudy aj., dlouhodobě připravoval v rámci akce StB „NORBERT“, případnou internaci a taky i fyzickou likvidaci všech nepohodlných osob. Do trvale upřesňovaných „SEZNAMŮ“ byla zapsána řada našich občanů, mnoho důstojníků, praporčíků a občanských zaměstnanců vojenské správy. Jedním takovým táborem byl již předem vybudovaný internační tábor „ŠVAŘEC“ v okrese Žďár nad Sázavou. Další internační tábory měly být vybudovány v okresech Vyškov a Znojmo. Tak pečlivě a utajeně se komunistický režim připravoval vypořádat se všemi svými občany, tedy i vojáky, kteří byli totalitnímu režimu nebezpeční. Zároveň byli v tzv. akci „ASANACE“ vyhnáni do ciziny někteří signatáři rezoluce „Charta 77“, jimž byl zabaven i jejich veškerý majetek. Tak nelidské to bylo.

Vše se uskutečňovalo v rámci tzv. „Brežněvovy neostalinistické doktríny omezené svrchovanosti“, o čemž vypovídají mnohé dokumenty svědčící zcela jednoznačně o imperiálních zájmech tehdejšího Sovětského svazu a dokazující utajované přípravy na válku i za použití jaderných zbraní.

Cílem měla být okupace celé západní Evropy. Vše pod vžitým pojmem „obranu socialismu“. Československo se svou armádou by zcela jistě

vykrvácelo a mělo být obětováno pro tyto šílené dobytvačné plány vrcholných politiků Sovětského svazu. V plamenech třetí světové války s miliony mrtvých měl zvítězit budoucí komunismus v celé Evropě.

S odstupem času archivy otevřely mnohé dokumenty, které dokazují i to, že na našem území byly tehdy dislokovány i nosiče jaderných zbraní, a to nedaleko od Olomouce ve Vojenském výcvikovém prostoru LIBAVÁ.

Členové olomoucké Územní organizace Vojenského spolku rehabilitovaných AČR svými aktivitami usilují o zachování paměti na tehdejší události. Těm našim občanům, kteří byli v roce 1968 ještě dětmi anebo se narodili mnohem později, jsou tyto vzpomínané události neznámé. Ti z vás, kteří jste byli jejich svědky, si je znovu připomenete právě při jejich letošním 50 výročí. Někteří možná přehodnotíte i své tehdejší postoje. Věříme, že vám, především mladým lidem, svými prožitými osudy přiblížujeme dobu, ve které jsme my, bývalý příslušníci tehdejší ČSLA, prožili kus svého života. Proto taky odmítáme jakékoli snahy našich některých politiků učinit za touto nedávnou minulostí tlustou čáru; už proto, že nabytou svobodu je třeba neustále bránit. Chceme vám všem přiblížit skutečnou tvář naší země v dané době a zároveň tehdejší politiku některých vládnoucích představitelů Komunistické strany někdejší Československé socialistické republiky, kteří pro záchranu tzv. socialismu a svých mocenských pozic neváhali pozvat do naší vlasti cizí vojska proti vůli svého národa v rámci tzv. „internacionální pomoci“. Okupace naší země trvala téměř 23 let až do 27. 6. 1991, kdy naši zemi opustil poslední sovětský voják, jímž byl generál Eduard Vorobjev.

Škody, které Sovětská armáda v době okupace Československa na našem území napáchala, především na životním prostředí, dosáhly řádu mnoha miliard korun. Národ, který nechce poznat svou minulost, je odsouzen k tomu, aby ji musel prožít znovu. Společnost, která si neváží svých hrdinů, je bude postrádat, až je bude nejvíce potřebovat.

plk.MUDr. Bohumil Reml,v.r.

předseda Územní rady Vojenského spolku rehabilitovaných AČR v Olomouci.

